

Siðsøga

Óli Jacobsen

TEY 12 SYSTKINI Í RITUVÍK: TEY ELSTU TÓKU UM ENDAN

Í fyrsta partinum varð greitt frá foreldrunum hjá heimsins elsta systkinaflokki. Hann er farin um tey 1.000 árin. Nú verður greitt frá systkjunum. Hesa ferð verður tað um Magnus (Magg), Venzil og Sáru

Birtha og Maggi

2. partur

Henda røðin um søguna hjá hesum systkjunum er gjørd saman við systri Amy Tausen, sum eigur meginpartin av tilfarinum hjálpt av sínum ættarfólki. 1. partur var um foreldrini. Nú verður greitt frá systkjunum eftir aldri.

Maggi

Maggi er tann triði í ættarliðnum, sum eitur Magnus. Hann hevur altíð verið kallaður Maggi. Hann er elstur av systkjunum, føddur 30. oktober í 1920. Hann var 20 ár, tá ið pápin doyði og saman við mammuni átók hann sær høvuðsábyrgdina av húsinum. Tá pápin lá á deyðastrá, hevði Maggi lovað honum hetta.

Tað kann ikki hava verið lætt. Maggi var álvaramaður og siðiligur. Tey yngri systkini hildu hann kanska vera heldur strangan. Men eftir tað, at tey eru tilkomin, duga tey at síggja, at annars hevði tað ikki gingið. Tey eru honum ógvuliga takksom.

Honum dámdi so væl at lesa, og tá ið hann hevði verið í Havn, hevði hann ofta keypt sær eina bók.

Maggi hevði sovorðna umsorgan fyri mammu síni, og viðhvørt, tá ið mamman var illa fyri, kókaði hann henni havragreyt við róma afturvið. Tey bæði høvdu virðing hvørt fyri øðrum.

Tá ið Maggi fylti 90 ár, tosaði Tórður Mikkelsen í Kringvarpinum við hann. Maggi segði, at tað var ikki so tungt, tí at mamma sín fall ongantið í fátt.

Fór til skips

Maggi sigur soleiðis:

»Vegurin úr Rituvík inn á Høgaból kom, tá ið eg var 15-16 ára gamal. Eg var uppií at gera onkur strekki. 100 metrar vórðu gjørdir í senn. Eg fór til skips 15 ára gamal við Yvonnuni til Grønlands. Pápi var skipari, Hendrik, pápa-beiggi, var 1. bestimaður, og Diktus pápabeiggi var 2. bestimaður. Ferðin yvir varði 14 dagar, og eg spýði allan vegin yvir. Ein dagin bar pápi meg upp á dekkið og setti meg í ein bát. Tá ernaðist eg eitt sindur. Eg var sum ein smádrongur, ógvuliga lítill. Seinni á túrinum slapp eg av við sjóverkin.

Tá ið vit høvdu fingið uppi skipið, sigldu vit heim. Vanligt var at koma heimaftur í september ella oktober, so vóru vit heima fyri veturin.

Í 1937 fór eg við Silver Belle til Íslands. Tað var á Suðurlandið um várið og Norðurlandið um summarið. Var við Phebe (Fibi) í 1938-40 við snøri í Íslandi.«

Flaggið bjargaði teimum

Her verður sett inn frásøgn hjá Hendriki Poulsen í Siglingarsøguni hjá Páll Nolsøe:

Í 1940 mynstraði eg við Phebe sum 2. bestimaður. Skipari var Magnus Olsen. Nú var kríggjð byrjað, og um várið var stríð um flagg okkara, men Magnus hevði keypt eitt. Vit høvdu eina góða ferð yvir á Meðallandsbuktina og høvdu lagt stilt, men um tveytíðina um náttina var ljóskastari settur á okkum, so tað varð sum um dagin umborð. Skiparin, sonur hansara, Magnus, og eg vóru í stýrihúsinum

Maggi við sínum børnum, v.f. Regin, Eilen, Tórhild og Marjun

og fóru beinanvegin út á dekkið við flagginum og vistu tað, og myrkt varð aftur beinanvegin. Hetta var eitt stórt bretskt herskip, sum hevði sett ljóskastaran á okkum. Hendan túrin fingi við 350 skipund. Síðan vóru vit tveir túrar á Norðurlandinum, fiskiskapurin var góður, og vit fingi uppi skipið báðar túrarnar.

Bjargaðir av brennandi skipi

Maggi heldur áfram:

»Á heysti, sum pápi doyði í desember, fóru vit at sigla við fiski við Phebe millum Aberdeen, Føroyar og Ísland. Vit keyptu fisk í Íslandi og í Føroyum og selt varð í Aberdeen. Soleiðis gingi krígsárin, og vit høvdu mest sum ongar trupulleikar.

Eftir kríggjð fór eg við William Martin. Derhard svágur fórði hana.

Eg fór á setuskiparaskúla í 1943.«

Í 1954 var Maggi við Hjørdis hjá Fuglafjarðar Trolarafelag. Teir fóru til Grønlands at royna. Um hálvan juli kom eldur í skipið av eini spreinging í maskinrúminum. Viðoyggjin royndi at sleipa skipið, men eldurin var so nógvur, at har var einki at gera. Hjørdis sakk í Godthaabfjørðinum. Íslenski trolarin Egill Rauði tók manningina upp og fórði hana í Føroyingahavnina.

Teir komu heim í nýggjum klæðum, tí teir høvdu mist tey, sum teir áttu. Eisini vóru teir í hálvsíðum ljósum jakkum. Jakkarnir vórðu róptir Hjørdisjakkarnir!

Í 1961 var Maggi við trolaranum Fiskanesi, og í 1964 var hann við Oknini, sum var eitt nýbygt frystilínuskip ætlað til hemaraveiðu við

Canada.

Tá ið Maggi legðist uppi, arbeiddi hann fyrst nógv ár hjá Landsbyggifelagnum og so hjá Phil & Søn. Arnholt, beiggin, var arbeidsformaður. Venzil arbeiddi eisini har.

Í 1972 fór Maggi aftur til skips. Nú var tað við ídnaðartrolaranum Magnusi í Rituvík, sum var uppkallaður eftir pápa hansara. Seinni fór hann við Polarhav í sama reiðarinum.

Maggi giftist í desember í 1954 við Birthu, dóttur Tummas og Elspu Justinussen í Leirvík. Birtha var heima og passaði húsið. Hon dugdi so væl at gera knetti og frikadellur, fekk finastu knetti av moltnaðum fiski. Birtha og Maggi fingi fyra børn, Regin, Marjun, Tórhild og Eilen.

Tey giftust inn á Líðini, men seinni bygdu tey sær hús í Runavík. Birtha doyði 5. apríl í 2002.

Venzil

Venzil er uppkallaður eftir abbanum í móður-ætt. Hann er føddur 8. oktober í 1921. Tað er tískil minni enn eitt ár millum hann og Magga. Nú er hann blivin langabbi og langabbasonurin eitur Venzil. Tað dámar honum.

Venzil er lættur av lyndi. Tá ið okkurt arbeiði var fyri, dugdi hann so væl at fáa tey yngri at kappast, so arbeiðið gekk sum eitt spæl. Hann var eisini húsligur, og hann var ófórur at hjálpa systrunum at vaska upp og niður. Tá var tað mesta berur viður, so tað var tungt arbeiði. Hann mjólkaði ofta kúnna, og væl hevur eisini ligið fyri hjá honum at fáast við matgerð. Hansara partur hevur ikki ligið eftir.